

skede man fra Etaternes Side 90 Ændringer i Forslaget, naar det skulde være rigtig tilfredsstillende i sin Helhed; der var altsaa mange enkelte Dele, som de ikke vare tilfredse med. Men naar Enden er god, er alting godt, og naar vi ere enige i, at de, som skulle have Pengene, ere tilfredse, saa betragter jeg det som et særdeles godt Resultat at slutte disse Forhandlinger med.

Chr. Reventlow: I sin Bemærkning til mig gjorde det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen) sig selvfølgelig skyldig i den samme agitatoriske Trafik, som man altid møder fra den Side, at naar man kritiserer, er det de smaa, man vil til Livs. Det ærede Medlem skulde lade være med at sige noget saadant og samtidig dermed fremhæve, at man ikke griber ind overfor Lønningsforhøjelser til Kontorchefer og lignende. Thi faktisk er det jo saaledes, at man indenfor Socialdemokratiet gaar frem akkurat paa samme Maade. En Kontorchef i det socialdemokratiske Embedsmaskineri faar ogsaa mere Løn end en almindelig Arbejder. Redaktøren af „Social-Demokraten“ faar mere end en Typograf ved samme Blad. Det ærede Medlem fra Nykøbing, der vistnok er Direktør for et eller andet, faar i denne Direktørpost ogsaa Kontorchefgæge i Forhold til, hvad en almindelig Arbejder faar. Naar det er Forholdet, synes jeg, de Herrer skulde lade være med altid at gaa agitatorisk til Værks paa den Maade, de gøre; det dur alligevel ikke undtagen ude paa Vælgermøderne, hvor de ikke kunne møde Modsigelse; herinde tror jeg ikke, det slaar an.

I øvrigt skal jeg sige til det ærede Medlem, at naar han henviste til, at de faglærte Arbejdere faa lige saa meget i Løn som Tjenestemændene i de 3 første Lønningsklasser her, saa passer det ikke. Det ærede Medlem nævnedes Typograferne. Ja, jeg har netop gennemgaaet disse Sæts med Typografer, og de vare ganske enige med mig i, at Forholdet var ikke det, at selv de faglærte Arbejdere, der have saa gunstige Forhold, som Typograferne have, faa tilnærmelsesvis saa meget som disse Tjenestemænd, naar alt regnes med. Der er blandt andet ogsaa dette ganske simple Forhold, at en Typograf er udsat for Arbejdsløshed, at han i sine yngre Aar tjener mest, og, efterhaanden som han bliver ældre, mindre, medens disse Statsarbejdere, som for manges Vedkommende ikke ere faglærte, men kunne tages ind fra Land eller By, uden at de have lært noget som

helst, have stigende Indtægter og stigende Pension, jo ældre de blive. Det følger da af sig selv, at det ærede Medlem har fuldstændig Uret i det, han har sagt.

Der var ogsaa et andet Punkt, som det ærede Medlem kom ind paa, og deri var jeg til Dels enig med ham; det var det, at man skal stræbe til at faa Lønningerne forhøjede overhovedet for Arbejderne i dette Land. Men naar han anførte som et Middel dertil, at Staten skulde gaa i Spidsen, saa er jeg uenig med ham, og jeg skal sige hvorfor. Fordi det, at Staten gaar i Spidsen med at sætte Lønningerne op over det Niveau, som de tilsvarende Lønninger kunne sættes op til af de private, er en unfair Konkurrence med de private Erhverv, idet Staten paa sine Omraader driver en monopoliseret Virksomhed, hvor den altid vil kunne udrede de Lønninger, der fastsættes, og kan den ikke gøre det af sine almindelige Indtægter, hvad gør den saa? Den skal udrede dem, og saa lægger den dem som en Skat over paa de private Erhvervs Udøvere og tager Pengene fra disse. Men sligt kunne de private Erhverv ikke gøre, de have ikke Monopol paa deres Virksomheder, men ere nødte til at rette sig efter Konjunkturerne og mange andre Ting. Derfor mener jeg, at medens man vel skal søge at tilvejebringe en Lønningsforhøjelse i By og paa Land — og det kan tiltrænges mange Steder —, saa er det ganske forkert at tro, at det er en retfærdig og fornuftig Maade at tilstræbe dette derved, at Staten gaar i Spidsen. Staten skal følge med, men gaa i Spidsen egner den sig aldeles ikke til paa Grund af den Særstilling, den indtager.

Poul Christensen: Det er kun i Anledning af Spørgsmaalet Tilfredshed eller Ikke-Tilfredshed med dette Forslag, at jeg ønsker at gøre en Bemærkning. Jeg har fremhævet det før, og jeg vil gentage det, at havde vi kun i Udvalget lyttet lidt mere til de Røster, der kom fra det private Udvalgs Side, saa kunde vi, det er min fulde Overbevisning, have skabt større Tilfredshed for de samme Penge. Men at fastslaa, at der for alles Vedkommende skulde være Tilfredshed, vilde dog vist være at fastslaa for meget. Jeg har paapeget et Eksempel, hvorefter en ansat havde faaet sin Slutløn nedsat fra 2,600 Kr. til 2,100 Kr., og der er flere Eksempler, om maaske ikke saa graverende, saa dog i lignende Retning. Det vilde dog være for meget forlangt selv fra den ærede Ordførers Side, at vedkom-